

დაკვირვება

№1 (9)

იანვარი, 1996წ.

თავისუფალი გაზეთი.

შასი 10 თეთრი

საახალწლო ინტერვიუ გაგზავლეთ

კითხვა: ბატონო კარლო! რით იყო დასამახსოვრებელი გასული წელი თქვენთვის, როგორც რაიონის ახალი ხელმძღვანელისათვის?

პასუხი: პირველ რიგში იმით, რომ უდიდესი პასუხისმგებლობა დამეკისრა ვიყო პირველი ხელმძღვანელი და პასუხი ვაგო რევიონის ცულ-კარგისათვის.

გასულ წელს ჭეყნამ ახალი კონსტრუქცია მიიღო, მიმოქცევაში შევიდა ახალი ვალუტა, მუშაობას შეუდგა ახლადარჩეული პრეზიდენტი და პარლამენტი. ამ სამი მომენტის გახსენებაც კი ჩემში ბაღებს არა

მარტო პასუხისმგებლობის გაძლიერების აუცილებლობას, არამედ იმედსაც — ჭეყნა გამოლიანდება და საშუალო დაგეგმვას.

კითხვა: რით დაიწყოთ ახალ წელს და, თუ გამოუსწორებელი ოპტიმისტი ბრძანდებით, რით დაამთავრებთ?

პასუხი: დაიწყოთ საზოგადოებრივი, საფინანსო, ტექნოლოგიური, საშემსრულებლო და სხვა ყველა სახის დისციპლინის განმტკიცებით, ყველა ღონის და ღირსის მუშაობისადმი მომთხოვნელობის ამაღლებით, კადრების შერჩევის სრულყოფით, იმით, რომ მშრომელმა კაცმა მშვიდობიან

ნად იცხოვროს და იშრომოს.

მართლაც გამოუსწორებელი ოპტიმისტი ვარ — შევქმნი ხელმძღვანელობის საჭიან გუნდს და, თუ რა წარმატებებს მოვიპოვებთ, მომავალი წლის საახალწლო ინტერვიუში მოგახსენებთ.

კითხვა: რას უსურვებთ ლეჩხუმელებს საახალწლოდ?

პასუხი: რასაც შვილი უსურვებს საკუთარ დედ-მამას, ოჯახს, შვილს, ყველა მოკეთეს, მოყვარეს — ყველაფერი ეს შეიძლება ორ სიტყვაში ჩავთხო — ძლიერ საქართველოს.

როცა ყაჩაღ პოლიციელთა საქმეს მოვისმენ

მე-2 გვერდი

ნიჭი, ქამიკო, ნიჭი...

მე-2 გვერდი

ატარეთ ქალი ხელისგულზე

მე-2 გვერდი

ჩვენ მუდამ გამოღმა დავრჩებით?

მე-3 გვერდი

მეგობრული შარუბი გაზეთის მუშაობას...

მე-4 გვერდი

ახალ წელს უკლდევთ
ბრესკუმიის პატივმცემის
ლექსიუმბ კვანდუცს.

ნიმუ ბურჯანაძეს!

ერისა და ქვეყნის საბედნიეროდ თქვენი შარშანდელი გამარჯვება შთამბეჭდავია: უპირველესი სათნოებითა და სულის სიწმინდით მოხვედით პარლამენტში; მაღალი ზნეობა და მორალა თქვენი თანმხვედრი ამ გაუსაძლის ყოფაში.

ლექსუმელები გილოცავენ ახალ წელს და პარლამენტის ლექსუმურ კვარტეტში ღირსეული ადგილის დაკავებას გისურვებენ.

იყოს თქვენი ოჯახი ფუძემდებრივი, ეროვნული სიწმინდის კანდილი, ამომრჩევის ყველა ტივილის მალამო და, რაც მთავარია — იყო უნდა ლექსუმის დალოცვილი მიწის საამაყო შვილი.

თაკვერი.

○○○

ჯანსუღ ჩარკვიანს!

ისეთ ახალ წელს გისურვებ და ისე დაგლოცავ, როგორც შენ დალოცავ ჩვენს უკვდავ ერსა და მამულს. ტრიბუნა დიდი გაქვს, როგორც პოეტსა და როგორც კანონმდებელს, რითმა უკვდავი და მაღლიანი. არ დაიკარგო პოლიტიკურ ხლართებში — საქართველოს ვინ მისცა შვილი დასაყარგავი, იყავი მხნედ და ფუძემდებრივად სიტყვა ტყილად და შეუტრისხელობად.

ჩვენც მოგვხედ, ბატონო ჯანსუღ! „თაკვერი“ დაიბადა და ერთი პარლამენტარიც ახუქა საქართველოს.

თაკვერი.

○○○

ვალერი გიორგობიანს!

გეყოფა ჩვენი ლოცვა — ღმერთმა დაგლოცოს. არც ერთ დროს არც ერთი პარლამენტარი ისე არ დასპირვებია ლეჩხუმს, როგორც დღეს სჭირდება. სპორტული ჟინით მიისწრაფოდი მისაღწევლისაკენ და აგისრულდა კიდევ მიზანი.

ამრავლე ჭერი, იხაროს გიორგიმ გამრავლდეს და გატხარამავდეს; ასე სჭირდება ახალ ჭეყანას. შენ კი ბატონო ვალერი, არასდროს დაგავიწყდეს ლეჩხუმელი ამომრჩეველი — მათი ფუძემრავლობა ბევრადაა თქვენზე და თქვენისთანებზე დამოკიდებული.

თაკვერი.

○○○

ვლადიმერ ქარსელაძეს!

შენი ბაბუაც და მამაც შეგნოდა ლეჩხუმს, შენც შეგნოდი. მაგრამ დღევანდელი დღე მარცხსა — თვემდაბლობას უნდა მივაწეროთ, თუ ვაფაცობას ბორჯომში შენი კენჭისყრა, არ ვიცი. ერთი კია — ლეჩხუმელ კვარტეტს ღირსეული წევრი შეემატე.

ვოვა! განსხვავებულად ბედნიერი ყოფილიყოს ახალი წელი თქვენი ოჯახისათვის, პირადად თქვენთვის. ისე ხანდახან ჩვენსკენაც გადმოიხედ — იცი, რამდენია საკეთებელი? ჰოდა, აკეთე ძმაო და მეგობარო!

თაკვერი.

○○○

ღმრთაობის ღმერთი

ს ა ა ხ ა ლ წ ლ ო ს ი ა ხ ლ ე ნ ი

ღმრთაობის ღმერთი

აღორკინების ფონდი

რაიონის გამგებლის ბატონი კარლო კვირიკაშვილის ინიციატივით გამგეობასთან ახალი წლიდან ფუნქციონირებს დაიწყებს ლეჩხუმის აღორკინების ფონდი. მისი მთავარი ამოცანაა რევიონის განვითარების იმ ღონისძიებათა დაფინანსება, რომლებიც არ ფინანსდებიან სახელმწიფო და ადგილობრივი ბიუჯეტიდან; რაიონის მოსახლეობის მატერიალური და ეკონომიკური მხარდაჭერა, მათი სოციალური პრობლემების გაუმჯობესება, საქველმოქმედო და პუბლიკური საქმიანობა. ფონდის სამუშაოებანი მი-

მართული იქნება აგრეთვე საწარმოთა მოდერნიზაციაზე, მაღალრენტაბელური ტექნოლოგიის დანერგვასა და ახალი პროდუქციის წარმოების ათვისებაზე, ზარალიანობის ლიკვიდაციაზე.

ფონდს ხელმძღვანელობს პრეზიდენტი, რომელიც თანამდებობრივად არის რაიონის გამგებელი.

ახალ აგვლუაში

ამ დღეებში ცაგერის მომხმარებელთა საზოგადოების რეორგანიზაციის ბაზაზე დაფუძნდა ცაგერის რაიონული კოოპერატივი. კოოპერატივი ეწევა მრავალდარგოვან საქმიანობას, ანხორ-

ციელებს მოსახლეობის სავაჭრო მომსახურებას, საზოგადოებრივი კვების ორგანიზაციას, ხელს უწყობს ფერმერული და ოჯახური მეურნეობის განვითარებას.

კოოპერატივის აქვს ფილიალები: პურკომბინატი, ალპანის გაერთიანება, აგრარული ბაზარი, კოოპვაჭრობა.

ამ დღეებში გამართულმა რაიონის შეპაიეთა კრებამ აირჩია ცაგერის რაიონული კოოპერატივის გამგეობა (დირექტორატი); გამგეობის თავმჯდომარედ არჩეულია ჯემალი ჩიკვაძე; პურკომბინატის დირექტორად — მერაბ გოგოძე, ალპანის გაერთიანების დირექტორად — გელა მა-

მარდაშვილი, აგრარული ბაზრის დირექტორად — ოტელი მდივანი, კოოპვაჭრობის დირექტორად — ზურაბ ყურაშვილი.

კოოპერატივის სამეთვალყურეო საბჭოს თავმჯდომარედ არჩეულია დავით სვანიძე, მოადგილედ — ტიტო კოპალიანი.

კოოპერატივის კომერციულ დირექტორად კრებამ დამტკიცა გენრი ქარსელაძე.

მრავალდარგოვანი...

ცაგერის №91 პროფესიულ-ტექნიკური სასწავლებლის ბაზაზე გაიხსნა და მალე მუშაობას შეუდგება მრავალდარგოვანი ტექნიკუმის ორი ფაკულტეტი: 1. დაწ-

ყებითი სწავლება; 2. სოფლის მექანიკა. ტექნიკუმში დასწრებული სწავლებაა და ხარჯებს სახელმწიფო გაიღებს.

მოსამზადებელი...

ცაგერის სამშალო სკოლაში გაიხსნა საქართველოს პოლიტექნიკური უნივერსიტეტის მოსამზადებელი განყოფილება. კურსების 32 მსმენელი ეუფლება მათემატიკის, ფიზიკის, ქიმიისა და ბიოლოგიის მეცნიერებათა საფუძვლებს, ქართული ენისა და ლიტერატურის სრულ საგამოცდო კურსს.

განყოფილებას სპონსორები აფინანსებენ.

მარტო გულისტკივილი? არა გვგონია!

„წესრიგის დამკველთა მუშაობას მაშინ შეგაფასებ, როცა პოლიციული ყაჩაღების ცნობილი განმარტებული საქმის გამოძიების შედეგებს მოგიხმენ“.

„1995 წელს მხოლოდ გულისტკივილი მომიტანა“.

„უფრო თბილად წერეთ: ამ დუნქარო ცნობებისაგან განაწამებ ადამიანებს მეტად გულს ნუ ატკენის“.

რესპონდენტთა ეს სტრიქონები ამოვიღეთ ანდრეას ჩატარებული სატელეფონო ინტერვიუს პასუხებიდან, სულ 51-მდე რესპონდენტი გამოგვითხეთ და აქედან მხოლოდ 9-ის სრულყოფილ პასუხს ვხვდებით. დავამრდით რესპონდენტებს და ვიცავთ მათს ანონიმურობას.

კითხვებ-პასუხები იყო:

1. რა მოგვცა 1995 წელს და რას მოუღოთ მომავალი, 1996 წლისაგან;
2. როგორ აფასებთ წესრიგის დამკველთა საქმიანობას გასული 1995 წლის შედეგების მიხედვით?
3. რას უსურვებთ გაზეთს, რომელშიაც თქვენი ანონიმური ინტერვიუ გამოქვეყნდება.

რესპონდენტი №-1

—1995-ს აბსოლუტურად არაფერი არ მოუტოვია. ბევრი კი წაიღო და წამართვა, მომავლის იმედი? ოპტიმისტი ვარ ბუნებით, ასე რომ იმედი მაქვს.

—მოწონებაზე ლაპარაკი ზედმეტია; მუშაობას ცოტა გაუმჯობესება ეტყობა. წესრიგის ოლნავ სტაბილური გახდა.

—გაზეთს ვუსურვებ მეტი ობიექტური და შემეტყუოთ იყო, არავითარი გადახრა, არავითარი გუნდრუკის კმევა, არავითარი მიკერძოება; წერეთ ესთეტიკაზე, ზნეობაზე, ზელოვნებაზე და ა. შ.

რესპონდენტი №-2

—1995-მა არაფერი, გარდა უიმედობისა, არ მომცა. მაგრამ იმედი დემოკრატიაზე მოუშალის ქართველ კაცს და მათ შორის მეც.

—უარყოფითად ვაფასებ ადმინისტრაციული ორგანოების საქმიანობას და აქედან გამომდინარე ვერც წესრიგის ავტორიტეტს ვსაუბრობ.

—გაზეთს მეტი ყურადღება უნდა დაუთმოს ყოფითი პრობლემების გადაჭრას, ამ მხრივ იგიც მოიკლავს.

რესპონდენტი №-3

—1995-მა შეიღო მაჩუქა — უდიდესი ბედნიერება. საზოგადოებრივი ცხოვრება ცუდი არ იყო, მაგრამ პოლიტიკურად იმედები გამოცრულა. ოპტიმისტი ვარ და მომავლის მკერა, თუმცა სანახევროდ იმედგაარგულადაც გამოვიყურები.

—საზოგადოებრივი წესრიგი დამაკმაყოფილებელი არ არის, ზუსტი შეფასება მიმდევრება.

—გაზეთს რას ვუსურვებთ? ცოტა ნაკლები ადგილი დაუთმეთ პოლიტიკას; მეტი წერეთ ზნეობაზე, მორალზე, მწერებთან და პოეტებთან შეხვედრებზე.

ლენჩუშის ისტორიაზე. გისურვებთ ბევრ მკითხველს.

რესპონდენტი №-4

—1995-მა მომცა ის, რომ 1996-ის იმედი ჩამესახა, იმედით ვცოცხლობ. —მჯერა, რომ უკეთესი მდგომარეობა საზოგადოებრივი წესრიგის მხრივ; ეს წესრიგის დამკველთა და სახურება მგონია, აბა, რა ვიცი.

—გაზეთის ფურცლებზე დიდი სიამოვნებით წავიკითხავდი ნარკვევებს ლენჩუშის ისტორიიდან; პოლიტიკაზედაც მეტი უნდა წეროთ, მაგრამ უფრო მოხდენილად, რაც შეეხება ჭორებსა და აბდა-უბდას, არც ცხოვრებაში მიყვარს და არც გაზეთის ფურცლებზე მაინტერესებს.

რესპონდენტი №-5

—1995 წელს გარდა იმედების გაცრუებისა, არაფერი პირადად არ მოუტანია 1996-ს იმედით მაინცდამაინც არ ველოდები. მაგრამ კაცი მაინც იმედით ცოცხლობს — უთქვამთ.

—არც წესრიგი მომწონს და არც მისი დამკველების საქმიანობა. მაგრამ ხელისუფლების იმედი კი მაქვს, ვნახოთ.

—გაზეთმა იქნებ ისეთი თემები გამოიხატოს; რომ რწმუნაშერყეულ კაცს იმედი ჩაუსახოს, თუ დაბრუნებას ვერ უზრუნველყოფს.

რესპონდენტი №-6

—1995-ს ჩემში არაფერი არ შეუცვლია — სიღუბნებში ვაწვდობა — ზედმეტი იმედი. 1996-ს იმედით ვხვდები — იქნებ შეცვალოს ჩემი სულიერი და პირადული გარემო.

—ოღონდ წესრიგი რომ გაუმჯობესდეს ევროპულად, რომ „ომონის“ პარტიზანულად შემოსვლის შედეგი მგონია.

—მომწონს თქვენი გაზეთი, მაგრამ მსურს მეტი ყურადღება დაუთმოს ადამიანის სულიერ სამყაროს. წინასწარ გილოცავთ ახალ წელს.

რესპონდენტი №-7

—1995-მა ყველაფერში იმედგაცრუება მომიტანა, თუმცა ღმერთმა ნუ ქნას — 1996-ს იმედით არ შეგვერებდე.

—საზოგადოებრივი წესრიგის შედარებით სტაბილურია, მაგრამ წესრიგის დამკველთა საქმიანობას მაშინ შეგაფასებ, როცა პოლიციელი ყაჩაღების ცნობილი განმარტებული საქმის გამოძიების შედეგებს მოგიხმენ.

—გაზეთს ვუსურვებ ბევრ და საინტერესო მკითხველს, მრავალთმედიანობას, წერის უფრო მაღალ კულტურას.

რესპონდენტი №-8

—1995-მა იმედიც გამიცრუა და იმედიც ამიხდინა. 1996-ის იმედი დიდი მაქვს-ვნახოთ.

—წესრიგის დამკველებმა ერთგვარი წარმატება მოიპოვეს, მაგრამ გასაკეთებელი ბევრი აქვთ. ვნახოთ.

—გაზეთმა წეროს ახალგაზრდულ თემებზე, ეს მეტ მკითხველს შესძენს.

რესპონდენტი №-9

—1995-მა გულისტკივილის მეტი არაფერი მომიტანა, მაგრამ 1996-ის იმედი მაინც დიდი მაქვს. ცხოვრება წინ მიდის, ბევრი რამ შეიცვლება, მაგრამ ჩვენს გარეშე არა.

—გარკვეული დადებითი ძვრები ადმინისტრაციული ორგანოების მუშაობაში არის, მაგრამ მათს საქმიანობას მთლიანად დადებითად ვერ შევაფასებ.

—გაზეთმა უფრო თბილად წეროს; ამ დუნქარო ცნობებისაგან განაწამებ ადამიანებს მეტად ნუ ატკენთ გულს; მოგვეცით საშუალება — ერთმანეთს მოვეფეროთ, თუმცა „კეისარს მიაგეთ კეისრისა“.

ავტორი-ანონიმი

„ნიჭი, კამიკო, ნიჭი ბალახტიონი ბრძანებს“

უკვე 35 წლისაა სარაიონო კულტურის სახლთან არსებული ფოლკლორული ანსამბლი „ლენჩუში“. რამდენი თაობა შეიცვალა ანსამბლში, მაგრამ თავისთავადობა და იერსახე ანსამბლისა დღესაც უცვლელია — ფოლკლორისადმი უდიდესი სიყვარული, სიმღერის პატივისცემა, თემათა მრავალფეროვნება, მაღალი გემოვნება და დახვეწილი მუსიკალობა. და, რაც მთავარია, „ნიჭი, კამიკო, ნიჭი...“ ეს ღვთით მომადლებული ნიჭი ამ ანსამბლის ყველა დროის სოლისტისა, თუ რიგითი მონაწილის აქტიური თანამგზავრია.

უფლებასაც არ მივცემ ჩემს თავს ანსამბლის რომელიმე წევრი გამოვყო და ცალკე დავახასიათო, გარდა ერთი გამონაკლისისა (ამას ქვემოთ მოვახსენებთ). რუბენ და საშურა გოგოძე, თენგიზ კოპალიანი, ალბერტ და სოზარ ბენდელიანები, ვილგელმ კოპალიანი, გიზო ჭაბუკიანი — აი დღევანდელი ანსამბლის შვიდი ხმოვანი სიმღერის, ქართული სიმღერისადმი შვიდი სიყვარული, შვიდი დაუცხრომელი გული და მათგანებისა და მსმენელის შვიდი განუყრელი მეგობარი.

ახლა რეპერტუარსაც გადახედეთ: მრავალფეროვნება, ლენჩუშიური მათემატიკა, საღადობო, ლაქებიტა-ოფიტარა, ტიპოლო დარიალო, მეტიური, ნამგალო, ქინერაი და კიდევ რამდენი საფორმო სიმღერაა ანსამბლის რეპერტუარში.

სიმღერაში ნათელსევეტად აღმართული დგას ანსამბლი სცენაზე და თავში მისი თავკაცი ზაზა ყურაშვილი. შერჩეული მელოდის თანხლებით კითხულობს იგი ლექსს „წუხელის ბიჭი დაბადებულა“ და მოუღოს ტანში მხარავს — შეუპოვარი და გაუცქვეთელი ხმის სიმღერა, მსახიობის ტანის მოძრაობაც კი საქართველოს ბედზე გაფიქრებს — წარსულში და ახლა, იქნებ ხვალაც, როგორ სჭირდება საქართველოს ძლიერი ხმა და ხმლიანი ბოკერები, აკვანი და ქართული ნანა. ამას წინათ გამართულ კონცერტზე ერთმა ნახევრად სტუმარმა იკითხა — ეს ის ბიჭია, კარგი მამისა? პატარაც თვალწინ დამიდგომ ახლა, ხმა არ შეცვლია, მხოლოდ დაუხვეწია, სახეც არ შეცვლილა, მხოლოდ გაზრდილა; მართლაც კარგიაო, დაასრულა მოსაუბრემ.

ახალ წელს გილოცავთ ბიჭებო! ფუძეც და ხმაც ძლიერი გქონოდეთ, ოჯახი გიმრავლოთ. აბა, ჰე, ბიჭებო, მრავალფეროვნება.

ფოტო და ტექსტი ლ. ჩხეტიანისა

მიწვევით ახალ რუბრიკას — „სიყვარულო კალსა შენსა“ — ო ჯ ა ხ ი

„ატარეთ ქალები ხელისგულზე, დამერწმუნეთ, ეს თქვენ ბედნიერებას მოგიტანს“. არის ქალში რაღაც უხილავი ენერგია, სხეულის სიფრთხილე და სული სიძლიერე, ცხოვრების საწყისი და სიღამაზე და ეს ყველაფერი ოჯახს უდიდეს საფუძვლად. ერთი გამორჩეული ფილოსოფოსი ამბობდა:

ყოველი გამოჩენილი, თუ გამოუჩენილი კაცის უკან გენიალური ქალიაო.

სადაო როდია, რომ ოჯახის მიმდებარე ტერიტორია მამაკაცს აწევს მხრებზე, მაგრამ საფუძვლად საფუძველი და ოჯახის შემადგენელი მაინც ქალია-ქალი მოსიყვარულე მეუღლე, ქალი დიასახლისი, ქალი-მშობელი, ქალი-ჩვენი სინდის-ნამუსი და ცხოვრების მარტო.

ქალი-ოჯახის ბურჯი-მოქალაქე

სახელმწიფოებრივ-სოციალურ ნაგებობას ინარჩუნებს. აბა, სცადოს ვინმემ, დაანგრას ოჯახი და მთელი ქვეყანა ნანგრევად იქცევა. ოჯახი მარტო ორი ადამიანის კავშირი როდია. იგი ცხოვრებისეული ინტერესების საფუძველზე მთელს თაობებსაც აერთიანებს, ტრადიციულად გამრავლებისა და ახალი თაობების წარმოქმნის არენად აქცევს. ოჯახი ის თავყვარო, რომელიც საზოგადოებაში თაობათა უწყვეტობას უზრუნველყოფს. მართალია ტრადიციული მრავალთაობიანი ოჯახები ორთაობიანმა ოჯახებმა შეცვალა, მაგრამ ეს ოჯახის ინსტიტუტის კედლამაზე ძალუმად არ მიუთითებს, მხოლოდ კრიტიკული თვლით მივხვდებით მოსალოდნელ საფრთხეზე — დღის წესრიგში არ დადგეს ოჯახურ ურთიერთობაში განთავსებული საზოგადოების მიერ და-

წესებული ნორმებიდან. ეს უბედურება იქნებოდა.

მიმდებარე დემოგრაფიული სიტუაცია ჩვენს რეგიონში, იგი რეპროდუქციის ნაკლებობით ვლინდება. დიდია სიკვდილიანობა და თანდათან კლებულობს შობადობა. 1990—1995 წლებში რაიონში გარდაიცვალა 1724 კაცი, ხოლო დაიბადა მხოლოდ 1050 ბავშვი. იმატა განქორწინებულთა, შინაბერებისა და „ბერბიჭების“ რიცხვმა. ამიტომაც ამბობენ: ოჯახს არაფერს უზარო ფემინისტური და ახალგაზრდული შემოტევა, მიდრეკილება თავისუფალი ცხოვრებისადმი, თითქმის ქალის ცხოვრებაში უმთავრესი საქმე დღობა და ოჯახური მეურნეობა კი არ არის, არამედ საზოგადოებრივი საქმე, ეკონომიკური და მოქალაქეობრივი და ფულადი შემოსავლის ახალი წყაროების ძიება.

არა და არა! ოჯახი საზოგადოების სიმტკიცე და გამრავლების საწინააღმდეგოა, ოჯახი ერის ბურჯი და საფუძველია, ხოლო ყოველივე ამას, კვლავ ვიმეორებ, საძირკვლად უდევს ქალი-ჩვენი ცხოვრების ზნეობრივი ეტალონი.

ნურც ოჯახურ იდილიას ვიქადაგებთ — ყველაფერი თავისთავად არ მოდის. ცხოვრება უღმრთოა მითუმეტეს დღეს — ქვეყნისათვის ამ ძნელბედობის ეამს. ოჯახის შემწნას სიყვარულის გარდა მატერიალური საშუალებებიც სჭირდება — ბინა, ჩაცმადანურა, კვების რაციონი — დამიანია ყველა. ყოველი გაჩენილი სიცოცხლე ახალი პრობლემის წინაშე აყენებს მშობლებს: აქ განზრახ არ გასახლებოთ ყველა პრობლემას, რაც ახლადშექმნილმა და ძველშექმნილმა ოჯახებმა უნდა გადაქრან. ეს გა-

ზეთის მომავალ ნომრებში გვინდა დავსვათ მოუღიო სიგარტ-სიგარტო. განსალი დემოგრაფიული გარემოს შექმნისა და სიძლიერის სიმბოლო — იყარული იქცევა ამიერიდან ჩვენი გაზეთის მუდმივ საზრუნავად, ხოლო რუბრიკად — სიყვარულო, ძალსა შენსა“...

კოხოკო გაზეთის მკითხველებს — გამოეხმაურეთ ჩვენს მოწოდებას, მოგვეწერეთ ოჯახური პრობლემების გადაწყვეტის გზებზე, თვით მყარ და ფუძემდებარე ოჯახებზე, ჩვენი ახალგაზრდობის დამოკიდებულებაზე ოჯახის შემწნისათვის აუცილებელი პირობების შესახებ, სიყვარულზე.

ატარეთ ქალი-ოჯახის ბურჯი ხელისგულზე, იგი ბედნიერების მომტანია.

გიორგი ლორთქიფანიძე — 100

დედა ენა

ჩვენი წიგნი, ჩვენი დედა, ჩვენი ენა ქართული, ვარდნაბადი ფურცელი, ჩვენს ყრმობაში ჩართული! დედის ძუძუ მეორე, სიყვარული პირველი, ჩვენს აკვანს შემოქმედარი მაგლობელი ფრინველი. იანვანას ნიავეში,

ჩვენს ყურთან რომ გაისმა, ყრმობა რომ გვისურნელა, როგორც ზალი მანისა. ტკბილად რომ გავგინარა ჩვენ ბავშვობა პეჩავი — შავი კაბით გაზრდილებს, გახუნებულ ლეჩაქით. ჩვენი წიგნი, ჩვენი დედა, ჩვენი ენა ქართული, ოქროსმინან სიმებად გულში ამოხლართული!

მაგრამ ლექსი გადურჩება იმ ძველ ნააზრდილარს? სახედარზე წითელ ბოლოვს და ჭიანურს მტირალს, მეტივეს და თივის ურემს წყნეთურ მაწვნის ქილას? — მაშ, რა ეუყოს, პოეტებო, ამ თბილისის დილას?

ის კეთილწყობილი და სიკვდილგამძლე გენური კოდები, ფოლადის ჭაჭვებით რომ კრავდა ჩვენს ისტორიას, წითელ-წითელი ვარსკვლავების ქიმებით, ნამგლებითა და უროებით ჩაიგლოჯა და ჩაიწვითა ოციანი წლების სისხლიან უფსკრულში... და ასე დავრჩით გამოღმით ჩვენ და გაღმით, ისინი — ჩვენი მადლიანი წინაპრები, ფოტოსურათებზე მედიდურად შეფენილნი, და ვარდის ფერებით ნაქსოვი სახეებით, ფრესკული სულიერებითა და მიიმე სიღარბისლით ჩვენგან აგრე რიგად განსახვავებულნი. გამოღმით ჩვენ და გაღმით — ისინი: მორჩილებით, მამა-დედათა კრძალვით, კაცთა შორის სათნოებით, მშვენიერებითა და უზაკველობით. გამოღმით ჩვენ და გაღმით ისინი. ჩვენ — სილადით, ურცხვობით, კანდიერებით, სიშიშვლით, ისინი — კრძალვით, რიდიტ, მანდილით, სიმორცხვით. ჩვენ — მოხუცის, ჩვილის, კაცის თუ ქალის აღრევა — ათქვეფით, ტირიფის ტოტზე დაკიდებული, მოქანავე ოჯახებით, ისინი — ქალობასა და მამაკაცობაში სახარებისეული სიტყვით განსაზღვრულნი, განხარჩოებულნი, წელმორტყმულნი, ღვთისკურთხეული მადლით დამარილებული ოჯახებით. გამოღმით ჩვენ და გაღმით — ისინი, ჩვენ — ომში „წამლით“, ისინი — ომში ხმლითა და მშვიდობაში სახარებით, გამოღმით ჩვენ დაგაღმით ისინი — მადლით, სიტკბოებით, სახიერებით, სიმშვიდით, აბრაამის სტუმართმოყვარეობით და ფარაშლილობით. გამოღმით ჩვენ — ჩვენი

უსასიობით და უსუსურობით გაღმით — ისინი — დროშით, მახვილით, კალმით, ფსალმუნით, სანთლით, გაღმით. გამოღმით ჩვენ და გაღმით — ისინი. ჩვენ — ლიუციფერის მახრჩობელა თითებში გამოწვლილი დოლარებისთვის — სულის, სხეულის, ქვეყნის, ცოლ-შვილის მომძულეებლნი, ისინი — რწმენისა და მომავლისათვის, თავმოკვეთილნი, მკლავ-

აღვარი, თვით ზნეგარყვნილ რომის იმპერიის „ანტიკურ მეძავთა“ ჭარბსაც რომ განაცვიფრებდა, აპოკალიფსის სისრულით დაწაფებულნი ამოვებათა ამოვებას და იქით — სიღრმისა, ნინოს, გურანდუხტის უწმიდესი უმანკოება, მაღალგუმბათოვანი ფრესკებიდან ჩამოფენილ სინაზედ და სიმშვენიერედ გაფერებულნი ქართველ ქალებში, საუბედუროდ,

ჩვენ ნისლიან ქვეყანაში, ღრუბლთა ბიბლიური ზნეში თვისი მხრი ანი ქვეყნისა, მხრისა, მხრისა, სტუმართმოყვარეობა, მისი წრფელი და ფერადი სიტყვა აღტაცებდნენ მის მრავალ მეგობართ.

ყოველი, რომელი მას მხახეი და ტყვე ქმნილ იყო მისი სულისა და გულის სიკეთით. მრავალ ნიჭთ, თვისი გულისა იგი განუყოფდა თვის მშობელ სახლს, თვის საკუთარ ოჯახს და თვის ახალ ნათესავთ. მისი ერისა და ფლამანთა ერის მიერ განცდილმა მსგავსმა მწარე ბედმა, შეაყვარა მას ფლამანდია.

მას არ მიეცა შეძლება, განესვენა მაღალ მთებზე შორის თვისი სამშობლოსა, რომლის კვლავ ნახვაც ისე ძლიერ სწყუროდა მას, არამედ ღმერთმა მეცვსეულად მიუწერა მას ძილად საუკუნო სამშობლოში.

მოიხსენეთ იგი ლოცვათა შინა თქვენთა, მოწყალეო იესო, მიეც მას განსვენება საუკუნო.

ნათია კოპალიანი

რედაქციის მინაწერი: ეს და კიდევ ბოლო ორი კორესპონდენცია მომზადა ნათიამ გაზეთისათვის, დაგვიტოვა და ახალ ბუდეში გადაფრინდა — ოჯახი შექმნა. ვულოცავთ ნათიას ბედნიერებას, ოჯახის ძლიერ ფუძეს, მრავალშვილიანობას და, რაც მთავარია, ის ალალო გული გაპყროლოდეს მას ხანგრძლივი სიცოცხლის მანძილზე, რომელმაც გავავიბო, დავავტებო და დავამახსოვრდა.

გამოღმით ჩვენ და გაღმით — ისინი

მოკვეთილნი მკერდმოგლეჯილნი, პატარ-პატარა წმინდა ძვლებად დაფანტულები მსოფლიოს სხვადასხვა ურდოებსა და იმპერიებში. გამოღმით ჩვენ და გაღმით — ისინი. აქეთ — ღვთის ხატობის დაცლილ-დამსხვრეული ქუჩებში, იქით მირონდინარეობის მიმგებებლნი და დამტვენი გამოღმით — ამერიკელი კუმირებით გონებაზაბნელებულნი და ვნებააშლილნი, გაღმით — ნიკოფსიის, კომანისა და მურის თაყვანისმცემელნი და თავშემწირველნი. გამოღმით ჩვენ და გაღმით — ისინი. ჩვენ — უსახელოთა, უგმირთა, მუცელგამოფატრული საუკუნით ნაშობილარნი, ისინი — მოსხთა, იბერთა, ივერიელთა, იყალთოელთა წმიდა სახეების ცათდმოწვენილი კიბემაღლობით. გამოღმით ჩვენ და გაღმით — ისინი. აქეთ — სულით და ხორციტ ურცხვადშიშველ ნამანდილოსნართა წამლუკავი ნი-

საქართველოდან გაქცეულმა, გადაკარგულმა მუხებმა — მერიმ, მელიტამ, თამუნამ, ლენამ და მრავალთა სხვათა, თან რომ გაიყოლიეს უცხო მხარეში... და იმ წერეთლის ქალმა ელისაბედმაც, რომელიც ბედმა გადახვეწა სხვათა მიწაზე და საქართველოდან შორს, ბელგიაში, თვის სამშობლოზე მონატრებულმა დალია სული. უსასოოდ დამწუხრებულმა ბელგიელმა მეუღლემ წერილი გამოუგზავნა ელისაბედის სანათესაოს საქართველოში. ამ წერილით მინდა გავისენოთ ის კეთილწყობილი და სიკვდილგამძლე გენური კოდები, მირონის ტოლფასი სიმშვიდით რომ ატარებდნენ ქართველი მანდილოსნები სულით და ხორციტ შვილთაშხმისათვის. „წმიდა ხსენებას, ავგუსტ მიულისა, ელისაბედ წერეთლის ასულისა.

იგი იყო ხატი მშვენიერებისა, სიყვარულისა, სიხარულისა, მან

ლექს უმის კოლორიტული ფიგურები

გიორგი მერაბიშვილი — რესპუბლიკის დამსახურებული არტისტი

სული წმინდა და ძლიერი, სიყვარული უკიდევანო

ამ ცოტა ხნის წინათ სახალხო განათლების განყოფილებამ გაიცვალა მოუწყო ღვაწლმოსილ პედაგოგ-დირექტორებს. როცა თითოეული წარმოთქმული სიტყვის ანალიზს გაკეთებდა, ისინი მე შევადარე სული წმინდა, კვლავ სულითძლიერ და სკოლისადმი უკიდევანო სიყვარულით ანთებულ სანთლებს, რომლებიც მოლიანად მართლაც არ დამწვარან და სკოლის ყოველი მოგონებისას აინთებინან, ხიბრდნენ აფრქვევდნენ კვლავ ქვეყნის მომავალზე ფიქრობენ უპირველესად.

პატარა ქრონიკა ამ მოვლენის შესახებ დავებუდეთ, ხოლო იმ სამი კითხვის პასუხისდაბეჭდვაზე, რომლებიც დირექტორებს მიეცეოდა, მაშინ თავი შევიკავეთ მხოლოდ ერთი მიზეზის გამო — იქნებ გამოხმაურებოდა ამ კარგ ღონისძიებას ვინმე, იქნებ გაეხსენებინა თავისი დამოკიდებულება სკოლისადმი უწინ და ახლა ასეთი კი არ მოხდა. გული დაგვწყდა, მაგრამ რას იზამ — როგორც ჩანს, ყოველდღიური ყოფის სიძნელეებმა დაფარა სხვა ყველაფერი, ზნეობრივიც კი.

გადავწყვიტეთ ისევ დავბრუნებოდით ღვაწლმოსილ ადამიანთა ნაბრეკს. ჩვენთვის, ყველახანათვის საუკეთესო აღმზრდელსა და მუდამ კეთილადმოსაუბრეს, ბატონ სამსონ კოპალიანს გულით წამოსცდენია — აღბათ არ მოეწონა ჩვენი პასუხები ბატონ რედაქტორსო. არა, ბატონო სამსონ, მოგვეწონა და იმდენად შემოვიტოვეთ კვლავ სასაუბროდ.

ჯერ კითხვები დავსვით:

1. რა დატოვებთ სკოლაში და რა წამოიღებთ იქედან?

2. დასახელებთ თქვენი სკოლის კოლორიტი ფიგურა — მასწავლებელი;

3. რა გადაარჩენს სკოლას და სანამ იმე შევებს უსულფასოდ მასწავლებელი?

თამარ ჩანჩიანი (ორბელის საშუალო სკოლის ყოფილი დირექტორი, დამსახურებული მასწავლებელი).

— დავტოვებ ძლიერი მატერიალურ-ტექნიკური ბაზა, მონოლითური პროფესი-

ონალი კოლექტივი, სუფთა და კრიალა დაფა-მოსწავლე, ჯანსაღი ტრადიციები, დავტოვებ პირადად ჩემი საგნისა და საქმის დიდი სიყვარული.

— რა წამოვიღებ? სკოლა არ მიმიტოვებია, გავეთილებს ყოველთვის ვატარებ... მხოლოდ სიზმარში გინახავთ ასეთი საოცრება? წამოვიღებ კეთილმოვლენებები, დიდი სიყვარული ახალგაზრდობისა და დიდი მონატრება კვლავ შეხვედრისა.

— ნამდვილ კოლორიტად, მასწავლებლის მაღალ ეტალონად მიმაჩნია ამჟამადაც მოქმედი პედაგოგი, ქალბატონი ქეთევან ძიძუაშვილი. იგი მაღალი ღირსების ქალბატონიცაა, უტყუარი აღმზრდელიც და უკიდევანო მეგობარიც.

— პედაგოგი ვალდებულია ქვეყნად ყველაზე სულგრიელი და ჭირთომიანი იყოს, ამიტომაც იმეუშავეს იგი უხელფასოდ მანამ, სანამ სტაბილური არ გახდება ქვეყნის პოლიტიკური და ეკონომიკური მდგომარეობა, სანამ შეუძლია და აღსაზრდელს იგი სჭირდება.

სამსონ კოპალიანი (ცაგერის საშუალო სკოლის ყოფილი დირექტორი, დამსახურებული მასწავლებელი).

— სკოლა ფაქიზი, ნაზი და მგრძნობიარე ორგანიზმია. იქ გამართულად ვერ იმუშავებ, თუ შენ თვითონ არ ხარ ფაქიზი და შემოქმედი. მეც ასეთად ვთვლი თავს, თუ კვებხარ არ ჩამოშრთილება დარაიმე უსაიმოვნო მოგონება არ დამახსოვრდება.

სკოლიდან წამოვიღებ სკოლის, პედაგოგიური, მოსწავლე-აღსაზრდელთა და მშობელთა ერთიანი ჯანსაღი ორგანიზმის დიდი სიყვარული. თანამდებობიდან წახვლის შემდეგ უკვე წელი გავიდა, მაგრამ ეს სიყვარული არაფერს განელებდა, არამედ უფრო ძლიერდება.

რა დატოვებ? — კეთილი და გაუხუცა-

სული წმინდა და ძლიერი, სიყვარული უკიდურესი

(დასასრული)

რი სურვილი იმისა, რომ რაც კარგი გააჩნდა სკოლას, შეენარჩუნებინათ, განემტკიცებინათ და გაეუმჯობესებინათ, ხოლო ხინჯი და ხარვეზი გაესწორებინათ.

კვლავ უდიდეს პატივს ვცემ მასწავლებელს; მორიდებული და მოკრძალებული ვარ დღესაც მოსწავლეთა მშობლებისადმი და კვლავტრად მინათა სწორქმნილი, ნიჭიერი, ერუდიტი, მაღალკულტურული ახალგაზრდა (გვიმრავლოს ღმერთმა).

რაიონის სკოლის კოლორიტული ფიგურა იყო და მუდამ დარჩება ასეთად შენა გელოვანი — თავისი მაღალი კულტურით, მოქნილი ტანით, ამაღლებული სულით, სრულყოფილი ზნეკეთილობით, გაუხუნარი თავდაბლობით, ღრმა პროფესიონალიზმით.

ასეთივე აზრისა გახლავართ აწ განვენებული ქალბატონების ეკატერინე ჩანჩიასა და თამარ ჩარკვიანისადმი. მათი დავიწყება არ შეიძლება.

დღევანდელიდან? ვერაფერს გამოვყოფ ვეღვა გმირია, რადგან უძლებენ ამ გაუსაძლისი ცხოვრების პირობებს, არ დალატებენ პროფესიას და არ ტოვებენ სკოლას.

პირდაპირ უნდა გავაგრძელო, რომ დღევანდელი ამ სკოლის პედაგოგები არც დატოვებენ სკოლას, რადგან არ არიან ჩვეული საქმის ღალატს, ღრმად სჯერათ, რომ სამშბლოს უნდა აღუზარდონ ჯანსაღი თაობა, 21-ე საუკუნის ახალგაზრდობა. მაგრამ ეს ყოველივე როდი ნიშნავს, რომ პედაგოგი მშვერი და ჩაუცმელ-ლაუზურავი იყოს და იტანდეს ტანჯვა-წვალებას (სხვა სახელი ვერ მომიძებნია). მასწავლებელს, რომელმაც დღევანდელი სკოლა უნდა გადარჩენოს, მზრუნველობა სჭირდება. ეს

ყველას საქმეა, რადგან „ქვეყნად ბელადიც კი არ ყოფილა, მასწავლებელი რომ არ ყოფილიყო“. სკოლის გადარჩენა ქვეყნის გადარჩენის ტოლფასია.

დღიოდმე ზეადგიანი (ალბანის საშუალო სკოლის ყოფილი დირექტორი)

—ჯერჯერობით სკოლას საბოლოოდ არ გავშორებივარ —როგორც მასწავლებელად ვმუშაობ, ამიტომ რას დავტოვებ სკოლაში და რას წავიღებ სკოლიდან —ამაზე რამდენიმე წლის შემდეგ ვისაუბროთ (კეთილი, ბატონო დიმიტრე, ღმერთმა გაგაძლიერებოთ, გაუსაძლისი ცხოვრებისათვის და მომავალში არ დაივიწყოთ ჩვენი შეხედრება — რა თქმა უნდა, იმედია).

— ჩემთვის, ჩვენი რეგიონისათვის, ალბად მთელი რაიონისათვის (რა თქმა უნდა, ვინც იცნობს) კოლორიტულ ფიგურებად მიმაჩნია ქალბატონები ზინა ფრუიძე, ვერა ზეცურიანი და პელო

ფრუიძე.

— მაღიან მიხარია, რომ თქვენმა გაზეთმა პირველივე ნომრიდან ქვეყნის სასიცოცხლო სფეროს — განათლების სისტემას დაადგა თვალი. ეს ბევრს ნიშნავს.

— რა გადარჩენს სკოლას? ძლიერი მატერიალურ-ტექნიკური ბაზა, პროფესიონალი მასწავლებელი, სკოლის სრულყოფილი რეფორმა, საზოგადოების ზნეობრივი გაჯანსაღება.

ამ ჩემს ნააზრევსა და გაკეთებულ პუბლიკაციას ინტერვიუ განზრახ არ დავარქვი, თუმცა ამას არც იმსახურებს; უბრალოდ დამსახურებულია აზრი გამოვიტანე კვლავ განსახვედრად და გამოხატურების იმედით აქ ვუსვამ წერტილს.

მარიამ სხანიაძე

ახალი წლისა და კალანდოვის ჩიზული ლეჩხუმი

ახალი წელიწადი წლის პირველი დღეა. ეს არის დახურული, მძიმე დღე, რაც იმას ნიშნავს, რომ ამ დღეს ოჯახი არავის ხვდება მეგვლის გარდა, რომელზედაც, რელიგიური თვალსაზრისით, დამოკიდებულია მთელი წლის მანძილზე ოჯახის სიკეთე, ხოლო 2-4 იანვარი არის ბედობის დღეები. ამ დღეს „იხელადებ“, სადაც გინდა, სადაც გინახია.

თენდება ახალი წელი. წინაღობით ოჯახის უფროსი ამზადებს ჩიჩილას, გვერგვს. ეს არის წალმა შეგრეხილი ვაზისლერწი, რომელსაც გვარდინად უყვითლება ჩიჩილას თხილის ჯოხები, ზემოდან ედება ბაჭარის ტოტი (მარადიული განმრთელობისა და ოჯახის უმადულობისაგან დაცვის სიმბოლოა). გვერგვზე ეწყობა ხაჭაპური, ლობიანი პური, ხორცი, ნამცხვარი, კახილეტი კვერცხი, ხივობი, თეთრფულებდარბოილი

ვაშლი, ბამბის ქულა, მსხვილი ფული, ღვინო, სანთელი. ჩიჩილას წვერებზე ერჭობა წითელი ვაშლები.

ახალი წლის დილას, ადრინად, ღვება ოჯახის მეგვლე, „სამკლოვიაროთი“ შემოიმეგვლეს მარანს, ბედელს, ყველა. სადგომს, მოდის კართან და იძახის: „კარგი!“ შიგნით მყოფნი ეკითხებიან „რა მოგაქვს“ მეგვლე: „ღვთისა და კაცის ბარაქა, აღამიანთა სიმშვიდე, მათი გამრავლება, ჯანმრთელობა, სიცოცხლე, სურსათ-სანოვანის სიმრავლე, შვილების ჭორწინება, გამრავლება, გახარება, ბედნიერება და ა. შ.“ (ეს მეორდება 3-ჯერ). აღებენ კარს. შემოდის შიდა მეგვლე და ამბობს: „შემოვდგი ფეხი, გვალბოდეს ღმერთი“.

ოჯახი ელოდება გარე მეგვლეს. ის მოდის და მოაქვს ე. წ. „სამკლოვიარო პური, ხორცი, ნამ-

ცხვარი, ბამბა, ფულიანი ვაშლები, კანფეტი, ნიგოზი, შაქარი, ღვინო. აბნევს ბრინჯს, სიმინდის კაკალს ან ხორბალს და ილოცება: „გილოცავთ ახალწელს, გამრავლდით, გახარდით...“ უსხდებიან სუფრას, ყველა ჭურჭელი, რაც დგას სუფრაზე, ავსებულია. ოჯახის ერთ-ერთი წევრი უხელადებს მეგვლეს: „შეტყუებულ 3-3 თითზე ასხამს ღვინოს, აყრის შაქარს და ეუბნება: „ასე ტკბილად დაგვიბერდი,“ დაგებდოს სიკეთე, სიტკბო, სიხარული“. აწვდის ღვინოან ჭიქას, მეგვლე სვამს. ხელს უდებენ ვაშლს, ბამბას და ფულს. შემდეგ ოჯახის ერთ-ერთი წევრი (ძირითადად შიდა მეგვლე) უხელადებს ოჯახის ყველა წევრს, რის შემდეგ იწყება მოლხენა. მეგვლეს ასაჩუქრებენ სამკლოვიაროთი“.

ამ დღეს არ თვრებიან, სიმთვრალეს არ იბედებენ, სახლიდან არ გადიან. მეორე დღიდან კი ბედობის დღეებია და სასურველ ოჯახში ე. წ. „ფეხის დაწვნა“.

კალანდა არის წლის ბოლო დღე. ძვ. სტილით 31 დეკემბერი, ხოლო ახლით — 13 იანვარი. ამ დღეს ლეჩხუმის თითქმის ყველა ოჯახში იცვლება საცაღავი-საცალანდო ღორი. დაკლულ ღორს აბრინან თავს, კანაფის ძაფებით უკრავენ ღინგს და დაკიდებენ მარანში ან ბედელში ისე, რომ ნათლისღებამდე არ გაიხრეს, რათა ოჯახის მცველმა ანგელოზმა ნახოს და დალოცოს ოჯახი. (თავი იხარშება სალოცავად ნათლისღებას).

ხუთიანობი. მათლოცა თავის ღვდას. მუსიკალური სკოლის მასწავლებელს თამუნაძე ახალი წელი, მათლოცა და ახლა კრთად მღვთიან სიმღერას დიდებზე.

ფოტო ლარი ჩხატინისა

დაფუჟნეგლები: ფირმა „თავისუფალი“ და რაიონული გაზეთობა	რედაქტორი აკაკი ჩიქოვანი სკონსორ-დაფუჟნეგებელი ფირმა „თავისუფალი“	სარედაქციო კოლეგია: ბ. კოპალიანი, ლ. ჩხატინი, მ. კოპალიანი, მ. სხანიაძე მხატვრული-გამფორმებელი: ნუზარ კოპალიანი გამომცემელი — ფონდი „ბანოვანი“ (პოლიტიკა ზ. ხაჭაბავაძე) მისამართი: რუსთაველის 69, ტელ. 20-05 რეგისტრაციის № 222	გაზეთი კომპიუტერზე მომზადდა და ოფსეტური წესით დაიბეჭდა ქუთაისის გალაკტიონ ტაბიძის სახელობის სააქციო საზოგადოება „სტამბაში“ ქუთაისი ქ. ვაჟა-ფშაველას გამზ. 39 ☎ 6-07-80, 6-34-99, 6-37-79
---	--	---	---

მეგობრობის მანქანები

ვალერი გიორგობიანი:
პარლამენტში შენი სპორტის ოსტატობა დამტკიცე. მოწინააღმდეგის აზრი „ჩათვლის ფულზე დამიწე“. საღვთო ინტერესი დიდხვედრით, ნებით, ბიზნესში ხომ გაწვრთნილი ხარ, კანონებშიც გაიწვრთნები.

ზურაბ ზეცურიანი:
ამ წლისათვის უფრო მეტი სპონსორები დაგვებდოს, უბანოვანად დარჩენილი „ბანოვანის“ ზრეზიდენტო.

აკაკი ჩიქოვანი:
კაღმით, ავაკი ბატონო, დარგეთ სიპართლის ნერვები. ნეტავი გამაგებინა, თაობებს როგორ ვრგებნი?

ბონდო კოპალიანი:
ჩვენი გზირო ქუთაისის, მოგველოცოს მალე ბედიც, ამ ერთ წელსაც თუ დაიცდი, ვერ გიმეფლის „მარეზიდენტო“.

ლერი ჩხეტიანი:
არ მოგებზრდეთ გამრეებით ქუჩა-ქუჩა ხეტიალი, მალე ლეჩხუმს გააოცებს თაქლიტორ ჩხეტიანი“.

მარინე სხანიაძე
ისე მივიღო კრანძა, მიმელ ჰაიფერს მიტელო, ლეჩხუმის არანსებული ტელევიზიის დიქტორა.

მაყვალა კოპალიანი
გემთსვლას ამრეზით მივეუბნით, იცვლება, იცვლება ჩიქები... ახალ წელს ვინატრით ფიქრებით, ახალ წელს ვილოცავთ ფიქრებით, სიმრავლით, მიუბნით, მიუბნით კვლავ გავიძის კრთოვლი ვიქნებით.

ია და ბორის გოლეთიანების ოჯახს
გილოცავთ პატარა **დათოს** დაბადებას.
დღეგრძელობა, ბედნიერება და ღამაში მომავალი დაგებდებოდეს.
მაყვალა კოპალიანი.